

יותם הדס

דור טנטורה

אם אֵלֶךְ לֹא אֶדְבֵר לֹא אֶסְפֵּר לֹא אֲשַׁכֵּם
 לֹא אֶרְצֶה עוֹד לְרֵאוֹת קוֹרְמוֹרֵן רַבַּת יַפִּי
 לֹא אֶסְלֵד מִמְּלִים כְּרוֹקֶחַ, פְּנִקֶס, הַר צִיּוֹן,
 אֲגַבֶּה אֶת תְּבוּסַת בְּטָנִי, אֵיבֵשׁ מִשְׁמָשִׁים וְאֶזְרֵם כְּדִלְתָא.

אֵיךְ בְּקִרְנֵנוּ בּוֹרִים בְּחוֹף טַנְטוֹרָה בְּנֵי תִשְׁעַ,
 אֲנִי וְאָסָף, אֶז יִלְדֵי נִשְׁמָה וְחוֹלְמִים
 כֶּךָ אַחֲדֵל מְסַנּוֹן רִגְעֵי שְׁמֵשׁ שֶׁל סוּף יוֹם
 מִתּוֹךְ אֲלֻמַּת זְכוֹרֹנוֹת בְּחִילָה.

אֲנִי יוֹדֵעַ, אֶמְרָתִי,
 לְעֶזְאוֹל עִם נִקְבַּת הַשְּׁלוֹחַ,
 מֵעֵגֶן מִיכָאֵל, מְעֵרַת הַקֶּמַח.
 אֵינְנִי סְנוֹנִית, לֹא צֶפֶר, לֹא מַגְדִּיר פְּרָחִים.
 אֵל תְּגִידוּ קוֹלְנוֹעַ גַּת, אֵל תְּבַשְׂרוּ בְּבָסִיס זִיקִים – הַכֵּל בְּעוֹכְרֵי,
 אֵין בְּגָדִים אֵין נְעֻלִים, לֹא שְׁמַעְתִּי, הַחֲרִישוּ כָּלֵם.

כְּרִדְיוֹ זוּג פּוֹסֵעַ לְכַדּוֹ, אוֹי הַשְּׁלוּב בֵּין פִּיאַט לְעֶרְגַּת בְּסֵר
 רוֹעֵד עַל מִיתְרֵי יֶלֶד בֵּן שֵׁשׁ, כֶּכֶר מְאָהָב,
 סְטוֹאִיקוֹן שֶׁל יְנִקוֹת, אֶךְ לְמִי (כֶּךָ שָׂאֵל אֶת אָבִיו)
 לְמִי שִׁיכַת הַזְּבֵרָה וְלִמָּה שׁוֹתָה הַנּוֹרְכָגִי מִים,
 אֵיפֹה נְנִי שְׁכַחְנִי וְקוֹלוֹמְבוֹס הַקֶּטָן, מִדּוֹעַ הַפֶּךָ
 צְהַב־רֵאשִׁי לְלִילָה?

מה לך היים כי תנוס תחת מרפסת פרישמון-ירקון
 שם עבו ענני, שם זרחה אחותי, חומים תלתליה כפלגי הפישון.
 אפסות האירוניה מול מראה התם,
 נפלתי בחוף, עם טוסט, בלי טוסט –
 היינו כשזורים, כלי שחמט בגבה ילד.

לכן אגיד ממחוז גלות נעימה:
 יפה אמי בימי שעון-אחורה,
 גם נעורי כתמסת מבחנה נעו.
 שורק כדרך ארץ, שועט כשאפשר,
 מעלה באוב, צוחק למסננת ומבטיח:
 נחלה, נחלה, נחלה.

רפיון כיכר וכרכרה

א.

היכן הבגד העוטף את ראותיך
 ברוך ספר ענבים,
 נמס בידי, מבעבע?
 (הן נועצות כך,
 בחדש כבד)

דמינתי חמלת תינוקות
 על הרי דרום יבשת,
 שם נפלו ערבים בלי תפלות,
 קרסו וקדו, קץ התחלות.
 פלג אחד, רק אחד
 נשרק וזמזם – גם לי
 מפרש לכן ואפל.

איך זה ערפל נמוג
 ולא צירו תשובות?
 כך שרתי:

”שבלת בשדה, כורעה ברוח
מעמס גרעינים כי רב.”

ב.

געיה געיה נפלה שלמה
נאמר: ”כלחם שטה”.
שועל נפח בטנו לעולה,
שמרי שבלת מטה.

מארע ירח נע
נפלה שבטי על לחי;
כמצוקות ומצודה
נסחף ימי בבכי.

ג.

באת אלי, את עיני בקלאווה,
וגופך לי מבט ובקלאווה ראי,
באת בקלאווה, הבא אל האוח
לגלות לו בקלאווה את כל הדברים.

ולמדתי: שם לכל ריס ובקלאווה
ולכל שערה בבקלאווה חשוף
וריח ילדות, ריח דבק בקלאווה
הוא בקלאווה לילו של הגוף.

אם היו ענויים, הם בקלאווה אליך.
מפשי הבקלאווה האפל שלך
תנני ללכת, תנני בקלאווה
לכרע על חוף הסליחה.